

Abstrakt

Tato práce pojednává o tom, jak vnoučata vnímají vztahy druhé a třetí generace v rodině. Tyto vztahy jsou významnou součástí rodiny, avšak není jim věnována dostatečná výzkumná pozornost. Důvodem je často perspektiva rozpadu širších rodinných vztahů s vývojem společnosti od tradiční po moderní, která ale není podložena daty, jak autorka ukazuje v teoretické části. Z výsledků provedených výzkumů mezigeneračních vztahů u nás vyplývá, že ačkoliv se jejich význam mění, jsou stále zasazeny do vztahů v nukleární rodině. Pro budoucí podobu mezigeneračních vztahů bude důležité, jaké normy a vzory pro utváření mezigeneračních vztahů internalizuje nejmladší generace. Proto se tedy autorka v analýze zaměřuje na vnímání vztahů druhé a třetí generace očima vnoučat. Vychází z narativních rozhovorů s vnoučaty na téma prarodiče a metodou zakotvené teorie dospívá ke třem různým kontextům vnímání vztahů očima vnoučat - vnímání vztahů jako skvělých, špatných a normálně dobrých. Dále ukazuje, jakým způsobem spolu v jednotlivých kontextech souvisí vnímání vztahu s dalšími jevy - především s kontakty, pomocí a konflikty - a nakonec vyslovuje hypotézy o těchto souvislostech. Výsledky ukazují, jak nejmladší generace vnímá normy a očekávání týkající se mezigeneračních vztahů. Určují oblasti, které jsou relevantní pro budoucí podobu mezigeneračních vztahů, a které jsou proto relevantní i pro další sociologický výzkum.